

РЕШЕНИЕ

№ 704

гр. София, 09.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 09.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11495** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 във вр. с 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ и е във връзка решение № 14195 от 17.11.2020 г. постановено по адм. дело № 2207 по описа за 2020 г. на Върховен административен съд, Трето отделение, с което е отменено решение № 7622 от 05.12.2019 г. постановено по адм. дело № 9580/2019 г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд с дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Образувано е по жалба вх. № 1915 от 21.01.2019 г. по описа на Административен съд София-град на [фирма] /ЕР Юг/, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу решение № Ж-376 от 17.07.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, е дала следните задължителни указания на [фирма]: 1./ в едномесечен срок след получаване на решението, да предложи договор с посочена цена за присъединяване на М. Д. М. за обект: „Вилна сграда и гараж“, находящ се в УПИ IV, кв. 1, местност Куку баир-разширение, землището на [населено място], определена съгласно чл. 33, ал. 1, т. 1 за I група-до 6 kW включително от Наредба № 1 от 14 март 2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия, при спазване на условията на ал. 6 от същия чл. 33 и 2./ в едномесечен срок след приключване на посочените дейностите [фирма] да

представи на Комисията доказателства за изпълнението им. Решението е поправено с решение № Ж-470 от 16.08.2019 г. относно дата на издаването на оспорения акт-17.07.2019 г.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целите на закона. Твърди, че с оспорения акт е нарушен принципа залегнал в чл. 33, ал. 4 от НРЦЕЕ. Соци, че решението е немотивирано и необосновано. КЕВР изследвала фактите едностранно и повърхностно, без дори да обсъди становището на ЕР Юг по правно значимите факти за определяне на цената за присъединяване на обекта, изразено по административната преписка. По същество на спора излага доводи, че бил приложил стриктно инструкциите, съдържащи се в НРЦЕЕ, по-конкретно чл. 33, ал. 4 и счита, че правилно е определена цената като е приел, че обектът е извън регулацията на [населено място] и изчисленията следва да се направят на база на действителните разходи, който ще следва да направи за изграждане на присъединителните съоръжения. Неправилно е прието от страна на КЕВР, че с промяна на предназначението на имотите от земеделска земя в урегулирани поземлени имоти същите се включват в строителни граници на С.. Соци, че КЕВР смесвала понятията „урбанизирана територия“ и „урегулиран имот“, както и, че промяната на предназначението на земеделска земя и одобряването на ПУП-ПЗР не означавало, че имотът вече попада в урбанизирана територия. Изложени са подробни съображения, аргументиращи поддържаната теза. Искането до съда е оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуалния му представител юрк. Р., поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските по делото по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, чрез процесуалния му представител юрк. Н., моли жалбата да бъде отхвърлена. Счита, че оспореното решение на КЕВР е правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган в рамките на неговите правомощия. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Заинтересованата страна – М. Д. М., е изразил становище за неоснователност на жалбата в депозирана по делото молба.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЕВР е образувано по жалба с вх.№ 20623/12.09.2018 г. на М. Д. М. срещу [фирма] за забавена процедура за присъединяване и определена прекомерно висока цена от над 100 хил. лв. за обект със заявена мощност от 5 kW, находящ се в УПИ IV, кв. 1, местност Куку баир-разширение в землището на [населено място]. В жалбата са изложени доводи, че горепосоченият обект е с „начин на трайно ползване: за вилна сграда.“ Същият се намирал в „трайно предназначение на територията: урбанизирана.“ Имотът е закупен от [община] на 21.08.1995 г. За имота имало издадена виза за проектиране № 78/17.05.2012 г. За вилното селище имало разработен подробен устройствен план (ПУП), съгласуван във ВиК и Е..“ При съгласуване на визата за проектиране [фирма] е поставило условие жалбоподателят

да осигури място за трафопост (ТП) в собствения си имот, въпреки че в разработения ПУП за вилно селище има отредено място за ТП на [фирма]. Били подписани предварителни договори, жалбоподателят е извършил проектиране и след съгласуване на проекта е получил Разрешение за строеж № 119/11.07.2014 г.

На 06.08.2014 г. заинтересованата страна в процеса е подала искане за присъединяване, като на 14.08.2014 г. е получила отговор от [фирма], че договорът за присъединяване ще бъде изготвен след получаване на скица и виза за проектиране на ТП в ПИ 67800.12.471 от [община]. На 14.05.2016 г. е уведомена, че скицата от кадастъра не е актуална, като в тази връзка М. извадил нова скица срещу ново заплащане. В предложението му договорът дружеството жалбоподател е посочил, че договорът ще влезе в сила, след като клиентът му преведе 104 491,19 лв. за поисканите за присъединяване от клиента 5 kW мощност. Жалбоподателят смята, че не е редно за необходимата му мощност от 5 kW [фирма] да финансира изграждането на ТП с мощност 800 kW, за да ползва 5,5 kW“.

По жалбата е образувана преписка и извършена проверка на основание чл. 142 и чл. 143 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, като във връзка с това, е изпратила жалбата на енергийния оператор по компетентност, който е предоставил мотивирано становище по случая, обективизирано в писмо с вх. № Е-13-262-71/21.09.2018 г., в което от страна на [фирма] се посочва, че имотът на клиента се намира в местността Куку баир - Разширение и според [фирма] е в територия извън регулация.

С писмо от 25.08.2014 г. М.М. е уведомен, че договорът му ще бъде изготвен след като се получи скица от [община] с виза за проектиране на ТП в парцела, отреден за такъв, доколкото ПУП все още не е влязъл в сила. След получаване от [община] на документи, касаещи построяването на ТП, е изготвен окончателен договор за присъединяване на обекта. На 12.11.2015 г. е влязло в сила Решение № КЗЗ-24/08.10.2015 г. на Комисията за земеделски земи към МЗХ, с която се отрежда площадка за проектирана за изграждане на ТП.

Според [фирма] захранването на обекта на клиента не е възможно да се осъществи от посочените съществуващи съоръжения в близост до неговия имот поради следните причини: „Посоченият от клиента кабелен разпределителен шкаф (КРШ) е захранен от Мачтов трансформаторен пост (МТП) „Куку баир“ с кабел ниско напрежение (НН) с дължина 570 метра. Обектът на клиента се намира на около 240 метра от КРШ. Присъединяването на посочения обект към електроразпределителната мрежа на [фирма] (ЕР Юг) в КРШ 8 при заявените условия не може да се извърши поради влошаване условията за електроснабдяване след присъединяване на обекта, включително и за присъединените към КРШ други потребители на електрическа енергия „поради липса на необходимата мощност“.

С писмо с изх. № Е-13-262-71/27.9.2018 г. от Комисията е направено запитване до [община] включен ли е в регулационните граници на населеното място обект „Вилна сграда и гараж“, находящ се в УПИ IV, кв. 1, местност Куку баир-разширение в землището на [населено място] с Разрешение за строеж № 119/11.07.2014 г., издадено от арх. Р. А. - главен архитект на [община].

В писмо с изх. № 37-00-23-001/18.10.2018 г., издадено от кмета на [община] е посочено, че „съгласно действащ ОУП на [община], одобрен със Заповед № РД-02-14-539/13.07.2016 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройство, УПИ IV, кв. 1 попада в местност Куку баир-разширение, землището

на [населено място], в устройствена зона Ов I/7-рекреационно устройствена зона за вилен отдих, зона по §4 от ПЗР НА ЗСПЗЗ.“

Въз основа събраните данни и доказателства, след приключване на проверката по жалбата, на основание чл. 145, ал.1 от Наредба № 3, от Комисията за енергийно и водно регулиране, е изготвен доклад вх.№ Е-ДК-421 от 04.07.2019 г.. Изготвен е и проект на решение, отразено в протокол № 126 от 17.07.2019г ., в които са отразени обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата. Към тях са приложени и всички събрани по административното производство доказателства.

При тази фактическа обстановка с оспореното решение № Ж-376/17..2019г. енергийният регулатор е установил, че от приложените към преписката доказателства, безспорно е видно, че [фирма], не е съобразил действията си със закона, поради което и са му дадени задължителни предписания. Решение № Ж - 376/17.2019 г. на КЕВР е поправено с решение № Ж-470 от 16.08.2019г. относно дата на издаването на оспорения акт- 17.07.2019 г.

По делото за изясняване на спора и с оглед дадените задължителни указания на касационната инстанция, настоящият съдебен състав на съда е допуснал изслушване на комплексна съдебно-техническа и електротехническа експертиза, изготвена от вещи лица Б. Т. и В. Ч.. Комплексната експертиза е приета, като обективно, обоснована и безпристрастно изготвена и като неоспорена от страните по делото. От заключението на вещото лице Т. относно характеристиките и устройствения статут на имота, се установява, че местността „Куку баир - разширение“ се намира на около 7 км. от центъра на [населено място], измерено по съществуваща улична и пътна регулация. За местността има одобрен „ПУП-ПРЗ“, съгласно решение № 967 по протокол № 52 от 15.06.2007 г. на Общински съвет С.. С ПУП се образуват 8 квартала, като във всеки се образуват нови УПИ, като процесния имот попада в новообразуван УПИ IV, квартал 1 с устройствени параметри, плътност на застрояване 20%, Нмакс-7.00 м. и К.- 0,8. Към момента устройственият статут на местността „Куку баир –разширение“ е зона Ов1- Рекреационни устройствени зони за вилен отдих, съгласно ОУП на [населено място], одобрен на 13.07.2016 г. Вещото лице е посочило, че в КК на местността, процесния имот е с идентификатор 67800.13.565. Посочено е също, че имотът попада в обхвата на действащия ОУП на [община], намира се в землището на [населено място], но е извън строителните граници на [населено място], като за такива се разглеждани тези посочени в ОУП на [община], обозначени за съществуващи и за нови зони за строителство. Вещото лице е посочило, че процесния имот попада в обхвата на одобрения ПУП-ПРЗ от 2007 г. за местността „Куку баир- разширение“ с ново УПИ за вилено застрояване, нова улична регулация и отредено нова УПИ за изграждане на трафопост. С решение № 4/29 от 31.07.2009 г. на комисията по чл. 17, ал. 1 от ЗОЗЗ е променено предназначението от вид на територията Земеделска в Урбанизирана, начин на трайно ползване – за вилна сграда. От експертизата, касаеща електротехническа част, изготвена от вещо лице В.Ч. е видно, че в местност „Куку баир- разширение“ няма изградена мрежа НН, съответно няма и свободен капацитет. Най-близкия кабелен разпределителен шкаф в местността, се намира на 250 м. от имота на М.М. и на 700 м. от МТП „Куку баир“. Най-близкото съоръжение, което позволява присъединяване и което е част от ел.мрежа е ЖР стълб 186 на въздушна линия 20kV Алепу. Вещото лице е посочило, че стойността за

изграждане на инфраструктура за присъединяване на имота на М.М. е 159 532.34 лева. При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Решение № Ж-376 от 17.07.2019 г. е връчено на жалбоподателя на 26.07.2018г Жалбата, с която се оспорва решението е подадена с входящ номер на КЕВР е от 07.09.2019 г., в рамките на срока за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК. [фирма] е активно легитимирано да обжалва лице, адресат на оспорения индивидуален административен акт и по този начин са накърнени интересите му.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт - Решение № Ж-376 от 17.07.2019 г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.). В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение.

По отношение на материалната законосъобразност на решението, съдът намира следното:

Липсва спор по делото, а и от приложените доказателства е видно, че М. Д. М. е подал заявление за присъединяване към електропреносната мрежа при ответника на обект: „Вилна сграда и гараж“, находящ се в УПИ IV, кв. 1, местност Куку баир – разширение, както и, че по така подаденото заявление в предложения договор от страна дружеството жалбоподател е посочено, че договорът ще влезе в сила, след като клиентът му преведе 104 491,19 лв. за поисканите за присъединяване от клиента 5 kW мощност, като цената е определена по реда на чл. 33, ал. 4 от НРЦЕЕ.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката (ЗЕ), Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензи, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4. т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп.

Съгласно чл. 117, ал. 1 от ЗЕ операторът на електроразпределителна мрежа е длъжен да присъедини всеки обект на клиент на електрическа енергия, разположен на

съответната територия, който: 1. има изградени електрически уредби в границите на имота си, отговарящи на техническите норми и на изискванията за безопасна работа; 2. е изпълнил условията за присъединяване към преносната, съответно разпределителната мрежа, и 3. е сключил писмен договор за присъединяване с оператора на електропреносната мрежа, съответно с оператора на електроразпределителна мрежа, по цена за присъединяване, определена съгласно съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Условията и редът за присъединяване към електропреносната и електроразпределителна мрежа и за сключване на договорите по, ал. 1 се уреждат с наредбата по чл. 116, ал. 7. Договорът за присъединяване на обект към електроразпределителната мрежа е със срок за присъединяване не по-дълъг от срока за въвеждане в експлоатация на обекта и съоръженията за присъединяването му (ал. 3). Съгласно, ал. 4 отказът на оператора на електроразпределителна мрежа да извърши присъединяване се мотивира.

Подзаконовият нормативен акт, към който чл. 117 от ЗЕ препраща и в който са регламентирани условията и редът за присъединяване на обекти на клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните мрежи, е Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи, обн., ДВ, бр. 31 от 4.04.2014 г., в сила от 4.04.2014 г. (Наредба № 6/2014 г.) В чл. 11 от Наредба № 6/2014 г. са посочени основанията, на които съответният мрежови оператор може мотивирано да откаже да присъедини изцяло или частично обект към електрическата мрежа при заявените условия: при техническа невъзможност присъединяването да се осъществи в заявения срок за въвеждане на обекта в експлоатация и когато присъединяването на обекта води до влошаване условията за снабдяване на други клиенти на електрическа енергия поради липса на необходимата мощност. Съгласно чл. 22, ал. 1 от Наредба № 6/2014 г., за присъединяването на обект към електрическата мрежа лицето, сключило договор за присъединяване, заплаща цена за присъединяване съгласно действащата нормативна уредба по начин и в срокове, определени в договора за присъединяване. Според, ал. 2, случаите, когато съоръженията за присъединяване се изграждат по реда на чл. 21, ал. 5, цената за присъединяване и направените взаимно признати разходи за тези съоръжения се компенсират при условия, определени в договора за присъединяване. Параграф 2 от ПЗР на Наредба № 6/2014 г. предвижда заварените при влизане в сила на тази наредба незавършени процедури по присъединяване да се завършват по реда на тази наредба.

Относно условията и редът за образуване на цените за присъединяване КЕВР се е позовала на Наредба № 1 за регулиране на цените на електрическата енергия, цените за присъединяване на клиенти към електроразпределителните мрежи се образуват в зависимост от присъединяваната мощност в kW и се разделят в седем основни групи, като в случая процесният обект попада в I група - до 6 kW включително В ал. 6 е предвидено, че цените за присъединяване на клиенти към електроразпределителните мрежи за обекти на клиенти по ал. 1 в групи I и II съдържат само постоянна компонента.

С оглед на дадените указания на касационната инстанция, съдът намира за спорен по делото въпросът относно статутът на процесния имот и въпросът за техническата възможност за хранване на обекта на клиента от съществуващите съоръжения в близост до имота, които респективно имат значение за начина на формиране на цената на присъединяване, респективно дали това следва да е по реда на чл. 33, ал. 1, т. 1 или по реда на чл. 33, ал. 4 от Наредба № 1 от 14.03.2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия.

Не се спори по делото, а и видно от приложените по делото документи и от заключението на вещото лице Т., включително и обясненията дадени от него при изслушване и приемане на експертната в провело се открито съдебно заседание на 09.11.2021 г., се установява, че за местността „Куку баир - разширение“, където е и спорният обект, попада в обхвата на действащия ОУП на [община]. Намира се в землището на [община], но извън строителните граници, като за такива се разглеждат тези посочени в ОУП. За същия има одобрен „ПУП-ПРЗ“, съгласно решение № 967 по протокол № 52 от 15.06.2007 г. на Общински съвет С., с който се обособява план за улична регулация на 9 улици, образуват се 8 квартала, като във всеки квартал се образували нови УПИ, като процесния имот попада в новообразуван УПИ IV, квартал 1 с устройствени параметри, плътност на застрояване 20%, Нмакс-7.00 м. и К.- 0,8. Към момента устройственият статут на местността „Куку баир –разширение“ е зона Ов1- Рекреационни устройствени зони за вилен отдих, съгласно ОУП на [населено място], одобрен на 13.07.2016 г. Установява се също, че в КК на местността, процесния имот е с идентификатор 67800.13.565, както и, че е променено предназначението от вид на територията Земеделска в Урбанизирана, начин на трайно ползване – за вилна сграда.

От така изложеното по-горе, съдът намира за безспорно обстоятелството, че обектът за присъединяване „Вилна сграда и гараж“, находящ се в УПИ IV, кв. 1, местност Куку баир-разширение е включен в строителните граници на населеното място, урегулиран е и попада в урбанизирана територия съгласно чл. 7 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Следователно, предвид подробния анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира, че дружеството - жалбоподател е следвало след като се съобрази с характеристиката на имота и неговото предназначение да определи цена за присъединяване на процесния обект на база определената от КЕВР регулирана цена за I група - до 6 kW включително, съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредба № 1. В тази връзка неоснователни са доводите на жалбоподателя за приложението на чл. 33, ал. 4 от Наредба № 1 от 17.03.2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия, видно от текста на която е необходимо да е налице изпълнението на предвидената предпоставка в него, а именно присъединените имоти да са в територии извън регулация на населените места, която в случая се установи, че не е налице.

Независимо от начина на определяне на цената, дали по реда на ал. 1 или ал. 4 на чл. 33 от Наредба № 1, настоящият съдебен състав на съда намира, че следва да бъде изследван и въпросът за техническата възможност за захранване на обекта на клиента, който, е основен между страните, тъй като този въпрос определя начинът на формиране на цената на присъединяване и тъй като нормативните актове обвързват цената на променливата компонента с действително направените разходи за осигуряване на присъединяването към мрежата на съответното напрежение.

В случая от заключението на вещото лице по допуснатата комплексна експертна, в частта й относно електротехническа част, изготвена от вещо лице В.Ч. се установява, че в местност „Куку баир-разширение“ няма изградена мрежа НН, съответно няма и свободен капацитет. Установено е също така, че най-близкият кабелен разпределителен шкаф в местността, се намира на 250 м. от имота на М.М. и на 700 м. от МТП „Куку баир“, а най-близкото съоръжение, което позволява присъединяване и което е част от ел.мрежа е ЖР стълб 186 на въздушна линия 20kV Алепу. Вещото лице е констатирало още, че присъединяването на обекта на М. е възможно да бъде осъществено към въздушна линия 20kV А. при посочена в заключението схема на присъединяването.

С оглед на тези данни, които са били застъпени и в становището на жалбоподателя

от 21.09.2018 г. и доколкото по делото не се установи друго, съдът намира, че КЕВР е изследвала в пълнота и е обсъдила доводите на разпределителното дружество във връзка с техническата възможност и начините за това във връзка присъединяването на обекта, с оглед нормативните и технически изисквания за експлоатация на енергийните съоръжения, както и относно това дали са предписани възможно най-оптималните и икономически обосновани условия за присъединяване на обекта, доколкото следва да бъде изграден и нов трафопост, който би бил за сметка на присъединяваното лице и при допълнителни за него разходи. В тази връзка съдът намира, че въпросът относно техническата възможност за осигуряване оптимална схема на хранване на обекта от съществуващите съоръжения, не е бил всеобхватно изяснен от жалбоподателя, а от там не може да се прецени при прилагане на хипотезата на чл. 33, ал.1, т. 1 от Наредба № 1 от 14.03.2017 г., какви разходи ще се включват при присъединяване на клиенти към електроразпределителната мрежа, като според ал. 2 на с.н. това следва да са само тези които са пряко свързани с услугата, като тези разходи не са елемент на цените за достъп и пренос през електроразпределителната мрежа, а според ал. 6 цените за обекти на клиенти по ал. 1 в групи I и II следва да съдържат само постоянна компонента.

При това положение, съдът споделя мотивите на КЕВР, че като е определило променливата компонента по посочения начин дружеството - жалбоподател е нарушило своите задължения, произтичащи от ЗЕ, подзаконовите нормативни актове или от лицензията.

С оглед изложеното дотук, съдът намира, че решението, с което КЕВР е приела жалбата на М.М. за основателна и е дала на жалбоподателя задължителни указания да предложи договор с посочена цена за присъединяване на М. Д. М. за обект: „Вилна сграда и гараж“, находящ се в УПИ IV, кв. 1, местност Куку баир-разширение, землището на [населено място], определена съгласно чл. 33, ал. 1, т. 1 за I група-до 6 kW включително от Наредба № 1 от 14 март 2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия, при спазване на условията на ал. 6 от същия чл. 33 е правилно и законосъобразно постановено при съобразяване на материалния закон.

Поради това жалбата, по която е образувано съдебното производство, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и предвид направеното в съдебното производство искане, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева за настоящата инстанция.

На основание чл. 226, ал. 3 от АПК при повторното разглеждане на делото след връщането му с Решение № 14195 от 17.11.2020 г., постановено по адм. дело № 2207 по описа за 2020 г. на Върховния административен съд, настоящата инстанция следва да се произнесе по разноските в производството пред ВАС. С решението по адм. дело № 2207/2020 г. на ВАС е уважена касационната жалба на [фирма]. Своевременно е заявена претенция от последното за присъждане в негова полза на разноските в производството, поради което същата като основателна следва да бъде уважена в поискания размер от 670 лв. /370 лв. за държавна такса и 300 лв. за юрисконсултско възнаграждение/.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд – София – град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], срещу Решение № Ж-376 от 17.2019 г. на Комисията за

енергийно и водно регулиране (КЕВР), поправено с решение № Ж-470 от 16.08.2019 г. относно дата на издаването на оспорения акт - 17.07.2019г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сума в размер на 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране, [населено място], да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сума в размер на 670 (шестстотин и седемдесет) лева, представляваща направените разноски в производството пред Върховния административен съд по адм. дело № 2207/2020 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 -дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: